ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **G. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2017, čj. KRPA-327360-15/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017, čj. 1 A 108/2017-17,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017, čj. 1 A 108/2017-17, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen žalovaný) ze dne 11. 9. 2017 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 26. 9. 2017 zajištění cizince ukončeno.

[2] Žalobce se žalobou ze dne 19. 9. 2017 domáhal u městského soudu zrušení rozhodnutí žalovaného.

[3] Městský soud postupoval podle ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017, podle kterého *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví* a řízení o žalobě zastavil.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[4] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost; domáhá se jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel je přesvědčen, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je protiústavní a dává Nejvyššímu správnímu soudu podnět na jeho zrušení. Odkazuje přitom na práva zaručená Listinou základních práv a svobod čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutím žalované a posléze i usnesením soudu bylo bezprostředně zasaženo do jeho ústavně zaručených práv na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech, na nedotknutelnost člověka a na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

[6] Podle stěžovatele § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců soudní přezkum zajištění cizince sice přímo nevylučuje, zajištěného cizince však fakticky zbavuje práva na přezkum zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán (orgán cizinecké policie) se stává jediným orgánem, který o zajištění rozhoduje. Kromě možnosti formálního podání žaloby ke správnímu soudu, neexistuje žádná cesta, kterou by mohlo být realizováno právo osoby na přezkum zákonnosti autoritativního rozhodnutí policejního orgánu. S ohledem na význam práva na osobní svobodu je nepřípustné, aby policejní orgán autoritativně bez jakékoliv kontroly rozhodoval o přiměřenosti zásahu do tohoto významného ústavně zaručeného práva. Stěžovatel poukazuje také na prodlevy na straně správního orgánu při předávání spisu soudům. Namítá přitom dotčení na právu nebýt diskriminován (jelikož rozhodnutí o zajištění, pokud policejní orgán nestihne před rozhodnutím soudu realizovat vyhoštění, ze soudního přezkumu vyloučena nejsou), právo nebýt vystaven svévoli ve správním řízení a právo na zachování důstojnosti. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51, a nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07 a ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000.

[7] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost stěžovatele je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky předpokládané v § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek § 102 a § 104 s. ř. s.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; nezjistil vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí o zastavení řízení o žalobě, z povahy věci proto pro něho přichází v úvahu kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj.nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Naplnění tohoto důvodu přitom může založit i to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, čj. 6 As 2/2015-128). Nejvyšší správní soud je přitom oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se rozhodnutí o zastavení řízení opírá, jsou v souladu se zákonem.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nezákonnost napadeného usnesení stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, o něž se opírá důvod zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[14] Proti rozhodnutí policie o zajištění nejsou odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení přípustné (§ 124 odst. 2, § 124 odst. 3 a 4, § 125 odst. 3, § 129 odst. 3, § 129a odst. 7 zákona o pobytu cizinců); obdobně i v případě přerušení zajištění (§ 126a odst. 4). Žaloba proti rozhodnutí policie o zajištění podaná podle § 65 s. ř. s. ve spojení s § 172 zákona o pobytu cizinců je tedy jediným prostředkem soudní ochrany, který právní řád připouští.

[15] Ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanoví lhůty, v nichž musí krajský soud rozhodnout. Toto ustanovení reflektuje požadavek na „včasnost“ poskytnutí soudní ochrany, neboť zajištění cizince představuje omezení osobní svobody, a představuje tak zásah do základního práva a svobody, které je pod ochranou soudní moci dle čl. 4 Ústavy ČR, a je garantováno čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny (k tomu viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2005, sp. zn. IV. ÚS 689/05); nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22. 3. 2006, N 66/40 SbNU 655).

[16] S účinností do 15. 8. 2017 ve správním soudnictví krajské soudy rozhodovaly podle § 65 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, a to bez ohledu na to, zda došlo k ukončení zajištění nebo byl cizinec fakticky propuštěn ze zařízení. Podle konstantní judikatury přitom nemělo do 14. 8. 2017 „ukončení“ zajištění na projednatelnost žaloby nebo kasační stížnosti ve věci zajištění cizince žádný vliv (např. rozsudky NSS ze dne 21. 7. 2005, č. j. 7Azs 101/2005-46, č. 1404/2007 Sb. NSS; ze dne 6. 10. 2005, čj. 2 Azs 88/2005-49, ze dne 13. 12. 2005, čj. 4 Azs 128/2005-54, ze dne 31. 10. 2016, čj. 8 Azs 58/2016-36, bod 22).

[17] Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb), konstatoval, že odepření ochrany ve věcech přezkumu rozhodnutí orgánů

veřejné správy není možné v případě, že se jedná o rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod podle Listiny, Ústavy ČR a mezinárodních úmluv podle čl. 10 Ústavy ČR. Jakýkoli jiný postup je v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny a čl. 4 Ústavy ČR. Každá fyzická i právnická osoba má v ČR ústavně zaručeno právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva"). Odepření soudní ochrany není, podle čl. 36 odst. 2 Listiny, možné v případě, že se jedná o rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod (nález sp. zn. Pl. ÚS 32/08 ze dne 29. 9. 2010, N 204/58 SbNU 809; 341/2010 Sb.). Listina v čl. 36 odst. 1 zajišťuje právo každého domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle odst. 2 téhož článku každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však v žádném případě nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

[18] Zajištění cizince (ať již na základě zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu) je institutem, jenž zasahuje do jeho základního lidského práva na osobní svobodu, garantovaného řadou mezinárodních a vnitrostátních instrumentů, zejména čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (k tomu viz rozsudek ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013-44).

[19] S účinností od 15. 8. 2017 § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví: [v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[20] Otázkou, zda krajský soud mohl ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců vůbec aplikovat a řízení zastavit, aniž žalobu proti rozhodnutí o zajištění meritorně projednal, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-19.

[21] Ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců spojuje přezkum rozhodnutí o zajištění s účinky přezkoumávaného rozhodnutí a soudní přezkum připouští pouze v situaci, kdy je cizinec na základě přezkoumávaného rozhodnutí stále zajištěn. Skutečnost, že ve věci sp. zn. 6 Azs 320/2017 byl cizinec v době rozhodování soudu o žalobě zajištěn na základě zákona o azylu (tj. v průběhu zajištění podle zákona o pobytu cizinců došlo k tzv. přezajištění podle zákona o azylu), ji od projednávané věci ve sporné otázce neodlišuje. Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku dospěl k závěru: „[n]*elze-li se domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, popř. ani, když trvá na základě jiného rozhodnutí podle jiného právního předpisu (zákona o azylu), je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná (viz níže) pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících*

pokračování

státních příslušníků třetích zemí, Úř. věst. L 348, 24. 12. 2008, s. 98-107, a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie 2016/C 202/2 (Úř. věst. C 202, 7. 6. 2016, s. 389) ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Evropské úmluvy.“

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 Azs 320/2017 dospěl k závěru, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nepřípustně vylučuje soudní ochranu proti rozhodnutí o zajištění cizince, pokud váže možnost přezkoumání zákonnosti tohoto rozhodnutí a poskytnutí soudní ochrany na trvání zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců. V nyní projednávané věci účinky přezkoumávaného rozhodnutí o zajištění pominuly, neboť zajištění cizince bylo ukončeno dne 26. 9. 2017. Městský soud z těchto důvodů aplikoval § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a dne 4. 10. 2017 řízení zastavil. Shora citované závěry jsou proto plně použitelné i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od závěrů, k nimž dospěl šestý senát, odchýlit, a v podrobnostech na něj odkazuje.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na Listinu základních práv Evropské unie, která v čl. 6 garantuje právo na osobní svobodu a v čl. 47 právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Obecná ustanovení upravující výklad a použití této Listiny základních práv Evropské unie v čl. 51 odst. 1 stanoví, že tato listina je určena nejen orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, ale též členským státům, pokud uplatňují právo Unie (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 2. 2013, C-617/10, *Akerberg Fransson*, body 17-21). Tuto podmínku shledal soud za splněnou, neboť v daném případě byl stěžovatel zajištěn na základě vnitrostátní právní úpravy (§ 123b a násl. zákona o pobytu cizinců) implementující čl. 15 až 18 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, Úř. věst. L 348, 24. 12. 2008, s. 98 - 107 (dále jen „směrnice 2008/115/ES“).

[24] Soudní přezkum zajištění za účelem vyhoštění garantuje směrnice 2008/115/ES v čl. 15 odst. 2: [z]*ajištění nařizují správní nebo soudní orgány. Zajištění se nařizuje písemně s uvedením věcných a právních důvodů. Pokud zajištění nařídily správní orgány, členské státy a) buď zajistí rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění, o kterém se rozhodne co nejdříve po začátku zajištění; b) nebo dotčenému státnímu příslušníkovi třetí země zaručí právo zahájit rychlé soudní řízení ve věci přezkumu zákonnosti zajištění, ve kterém bude rozhodnuto co nejdříve po zahájení řízení. V takovém případě členské státy bezodkladně uvědomí dotčeného státního příslušníka třetí země o možnosti zahájit takové řízení. Pokud je zajištění nezákonné, musí být dotčený státní příslušník třetí země okamžitě propuštěn.* Podle odst. 3: [v] *každém případě je zajištění přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu.*

[25] Dle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv EU musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Podle čl. 52 odst. 3 platí, že práva uznaná touto listinou odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, *mají stejný smysl a rozsah.*

[26] Právo na soudní ochranu garantuje také čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 7. 1971, ve věci *De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgii*, stížnosti č. 2832/66, 2835/66 a 2899/66; rozsudky ESLP ze dne 25. 10. 1989 ve věci *Bezicheri proti Itálii*, stížnost č. 11400/85, ze dne 5. 11. 1981, ve věci *X proti Spojenému království*, stížnost č. 7215/75, nebo ze dne 15. 11. 2005, ve věci *Reinprecht proti Rakousku*, stížnost č. 67175/01). Právo na osobní svobodu podle čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie má tak stejný obsah jako totéž právo dle čl. 5 Evropské úmluvy. Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Podle čl. 5 odst. 5 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zatčen nebo zadržen v rozporu s ustanoveními tohoto článku, nárok na odškodnění.

[27] V obecné rovině zakotvuje právo na soudní ochranu práv zaručených unijním právem čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, v případě zbavení osobní svobody zajištěním cizince stanoví speciální požadavky na soudní ochranu právě čl. 15 odst. 2 a 3 směrnice 2008/115/ES ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Ani z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá žádné omezení práva na soudní přezkum pouze na dobu, po kterou je cizinec zajištěn. Rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění sleduje legitimní cíl, aby omezení osobní svobody, došlo-li k němu nezákonně, trvalo co nejkratší dobu (např. rozsudek SDEU ve věci C-146/14 PPU *Ali Mahdi*, body 53 až 64). Ukončení zajištění (ani skončí-li s tím současně omezení osobní svobody, tím spíše pokud toto omezení trvá dále podle jiného právního předpisu) však nevylučuje nezákonnost rozhodnutí o zajištění. K soudní ochraně zajištěných cizinců dle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy viz např. rozsudek ESLP ze dne 5. 2. 2002, *Čonka proti Belgii*, rozsudek ze dne 25. 1. 2005, *Singh proti České republice*, rozsudek ze dne 27. 11. 2008, *Rashed proti České republice*, rozsudek ze dne 25. 10. 2012, *Buishvili proti České republice*.

[28] Je-li dle čl. 5 odst. 5 Evropské úmluvy tomu, kdo byl zajištěn v rozporu se zákonem, garantováno právo na odškodnění, pak toto právo zároveň, vzhledem k shodnému obsahu čl. 6 Listiny základních práv EU, vyplývá přímo z unijního práva. V této souvislosti lze odkázat také na judikaturu Soudního dvora, podle které má každý jednotlivec za určitých podmínek vůči státu právo na náhradu škody či nemateriální újmy jemu způsobené neplněním povinností členského státu, které pro daný stát vyplývají z unijního práva (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 3. 1996 ve spojených věcech C-46/93 a C-48/93 *Brasserie du Pêcheur* a *Factortame* a navazující judikatura).

[29] Porušením unijního práva ze strany státu lze v daném případě rozumět nezákonné zajištění, tj. zajištění v rozporu s podmínkami v čl. 15 a násl. směrnice 2008/115/ES. Cizinec má dle čl. 15 směrnice 2008/115/ES zejména právo, aby jeho věc byla co nejrychleji projednána a současně aby, pokud je nezákonně zajištěn, byl neprodleně propuštěn na svobodu. Nestihne-li krajský soud rozhodnout dříve, než je zajištění ukončeno, v případě, že došlo k propuštění cizince ze zařízení, nedostalo se tak cizinci efektivní soudní ochrany ve smyslu čl. 15 směrnice. Faktickým vyloučením soudního přezkumu i za situace, kdy došlo k formálnímu ukončení zajištění, ale cizinec zůstává zajištěn dle jiného předpisu, nelze o efektivní soudní ochraně ve smyslu směrnice

mluvit vůbec. K porušení zásady efektivity v případě zastavení řízení o žalobě však dochází i z důvodu faktického vyloučení možnosti požadovat náhradu škody či nemateriální újmy způsobené porušením unijního práva ze strany státu. Zrušení rozhodnutí o zajištění pro nezákonnost je přitom dle české právní úpravy nezbytným předpokladem toho, aby se poškozený mohl domáhat náhrady škody či nemateriální újmy způsobené mu zajištěním (k tomu srov. § 8 zákona č. 82/1998 Sb.)

[30] Neumožňuje-li § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na základě žaloby věcný přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince před správními soudy ani v prvním stupni řízení, v případě, že je zajištění ukončeno před rozhodnutím soudu, je toto ustanovení v rozporu s uvedenými ustanoveními práva Evropské unie, potažmo Evropské úmluvy. Nejvyšší správní soud tento rozpor považuje za *acte clair*.

[31] Příslušný krajský, resp. městský soud má proto, v souladu s právem Evropské unie povinnost (meritorně) rozhodnout i v případě, že cizinec již není zajištěn.

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů nevolil stěžovatelem navrhovanou cestu předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť s ohledem na povinnost poskytnout rychlý a efektivní soudní přezkum zajištění, považoval v daném případě za vhodnější tento postup. Obecným soudům náleží primárně se zabývat rozporem aplikovaného ustanovení vnitrostátního předpisu s právem Evropských společenství (resp. nyní Evropské unie) a napadené ustanovení neaplikovat. Tím spíše je takový postup namístě, dospěl-li NSS k závěru, že aplikované ustanovení zákona je kromě rozporu s Evropskou úmluvou v rozporu též s právem Evropské unie (a jeho prostřednictvím také s Evropskou úmluvou) [k tomu viz nález sp. zn. Pl. ÚS 50/04, N 50/40 SbNU 443, 494; usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn: Pl ÚS 12/08 (U 12/51 SbNU 823)].

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud z uvedených důvodů nemohl aplikovat § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale měl napadené rozhodnutí meritorně, v rozsahu žalobních bodů, přezkoumat. Jelikož tak neučinil, právní otázku posoudil nesprávně, zatížil své rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu